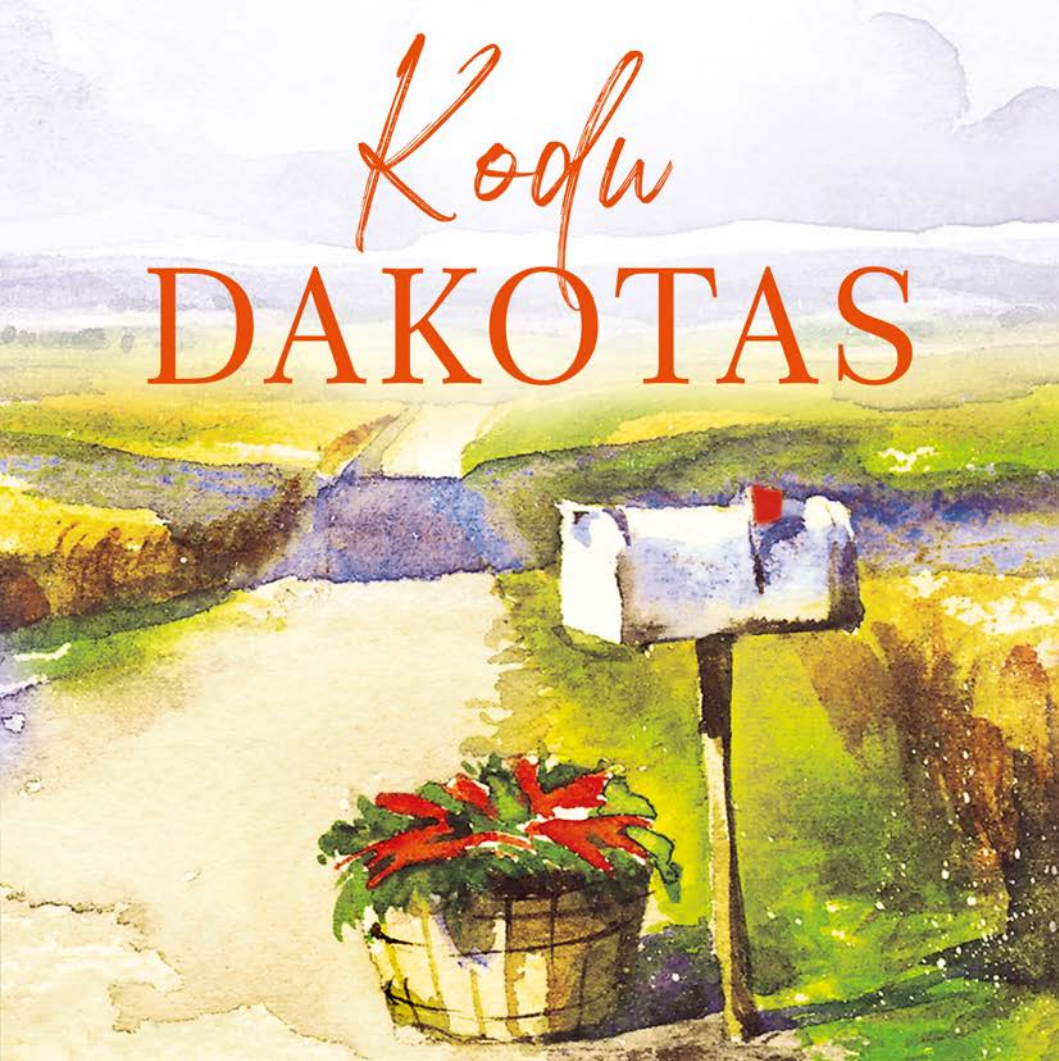

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Kodu DAKOTAS

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Dakota Home
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2000 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07429823
ISBN 978-9949-87-105-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Pühendatud Anna ja Anton Adlerile
ning Helen ja Florian Zimmermanile
nende julguse, pühendumise ja armastuse eest*

Proloog

Neli aastat varem

Iga järgmine hingetõmme oli Jeb McKennale üha raskem, ta tajus lähenevat surma ja tundis selle külma mustava varju ära. Tema elutahe oli tugev, arvatust tugevam. Agoonia ründas teda lainetena, imas endasse seda vähest elujõudu, mis talle oli jäänud. Jeb pingutas jõu säilitamiseks, surus hambad kokku ja neelas oiged alla.

Lõksus, nagu ta oli, pööras Jeb näo päikese poole, otsides selle soojust. Sirutus valguse poole. Ta keeldus silma vaatamast lähenevale pimedusele, mis ootas, millal saab teda endale nõuda. Aga mida rohkem ta rabeles, seda nõrgemaks ta jäi. Iga katse end vabastada tõi kaasa halastamatu piina. Teadvuse kaotuse äärel Jeb leppis, et pingutamine on asjatu, ja lebas liikumatult, kui pimedus sentiimeeterhaaval lähemale nihkus.

„Jeb! Püha jumal! Pea vastu, pea vastu. Ma kutsun abi...“

Jeb üritas silmi avada, aga oli juba liiga nõrk. Möödus igavik, enne kui ta tundis hoolivaid käsi, mis hellalt ta pead kergitasid ja seda hoidsid.

„Abi on tulekul... Varsti on nad siin. Varsti.“

Jeb taipas, et see on Dennis. Paanikas Dennis, kelle kähe hääl värises. Jeb ei näinud, mida sõber teeb, aga tundis reiel tugevnevat survet, kui Dennis rõhksidet selle ümber koomale tõmbas.

Jeb tahtis sõpra tänada, aga oli liiga hilja ja ta teadis seda, isegi kui Dennis ei teadnud. Jeb oli sõbrale tänulik. Ta ei tahtnud surra: mitte üksi keset nisupõldu, lamades iseenda vereloigus, tundes, kuidas maa ta aeglaselt, aga kindlalt neelab.

Ta ei tahtnud, et isa – või mis veel hullem, õde – ta surnukeha leiaks. Vähemasti sellest agooniast on nad nüüd pääsenud.

Nii palju kahetsust, nii palju vigu.

„Pea vastu,“ ütles Dennis, „pea vastu.“

Jeb kuulis läbilõikavat häält – sireeni – seejärel valje hääli ja karjudes jagatud käsklusi. Siis oli agoonia tagasi, nii talumatu, et Jeb tahtis surra, anus, et see ta võtaks. Ükskõik mida, mis lõpetaks need ebainimlikud kannatused.

Järgmisena kuulis Jeb õe nuuksumist. See oli tema mäletamist mööda esimene kord, kui ta kuulis Sarah't nutmas. Õde oli alati nende peres kõige tugevam olnud. Jeb ja isa toetusid temale, eriti pärast ema surma.

Jeb võttis julguse kokku, avas silmad ja leidis end hämarast ruumist. Suletud ribakardina vahelt tungisid tuppa kitsad päikesekiirte vihud. Jeb haistis antiseptiku tugevat lõhna ja kui ta veidi kätt liigutas, tundis ta vooliku tõmmet. Tilguti. Kahtlemata on ta haiglas, ilmselt Grand Forksi omas.

Jeb pööras pead ja nägi voodi kõrval istuvat Sarah't, kelle nägu oli pisarakriimuline.

„Tunnen kaasa, tunnen kaasa,“ sosistas õde, kui nägi, et Jeb on ärkvel.

„Ma olen elus.“ Jeb pidi neid sõnu kuulma, et teada, et see on tõsi.

„Poeg.“

Teisel pool voodit seisis isa. „Arvasime, et kaotasime sinu.“ Joshua McKenna polnud tundeline mees, aga ta silmist paistis äng. Hetk hiljem pööras ta pilgu ära.

Jeb kortsutas arusaamatuses kulmu. Ta on elus, nii et kõige hullem on möödas. Polnud põhjust nutta või leinata.

„Mis päev täna on?“ kraaksatas Jeb. Ta kurk kuivas. Õde luges ilmselt ta mõtteid ja pakkus talle juua. Jeb jõi ahnelt, kuni janu sai kustutatud.

Isa vaatas kella. „Neljapäev. Kell on neli pärastlõunal.“

Jeb oli ajataju kaotanud. Õnnetus oli juhtunud nädala alguses. Pidi olema esmaspäev, sest sel päeval vedas Dennis farmeritele põllutöomasinate jaoks kütust laiali. Jah, sest Jeb mäletas, et Dennis oli temaga rääkinud, teda aidanud.

„Sa olid kaks päeva koomas,“ selgitas õde.

„Kaks päeva,“ kordas Jeb. See tundus võimatu.

„Sa kaotasid palju verd,“ lisas Joshua väriseva häälega.

Jeb vaatas õe, siis isa otsa. Miks nad nii endast väljas on? Ta on elus ja selle üle kuradima õnnelik.

„Räägi, mis juhtus,“ ütles Sarah vaikselt. Ta hoidis Jebi kätt enda käte vahel.

„Traktor jäi seisma ja ma...“ Jeb kõhkles, suutmata piinlikkuse tõttu jätkata.

„Sa tulid kabiinist välja, et mootorit kontrollida?“

Jeb noogutas. „Hakkasin seda just vaatama, kui traktor nõksatas ja hakkas edasi liikuma.“ Jeb ei suutnud lauset lõpetada, ta ei suutnud end sundida seda õudust taas läbi elama – aga ta teadis, et sellest pole pääsu.

Õnneks olid ta refleksid olnud piisavalt kiired, sest ta suutis traktori alla jäämist vältida, aga ta polnud jõudnud hüpata piisavalt kaugemale, et hoiduda kultivaatori pöörlevatest teradest. Need olid tabanud ta jalga, rebinud ihu ja sooni, kriipinud luud. Siis, ilma mingi ilmse põhjuseta, oli traktor uuesti seisma jäänud, Jebi jalg kultivaatori terade vahel. Ta oli olnud lõksus ja saanud kõigest jälgida, kuidas veri väetab rammusat mulda, teeb selle tumedamaks.

„Jätka,“ õhutas isa.

Jeb proovis, aga ei saanud sõnagi suust.

„Ei,“ nuuksus Sarah. „Aitab. See pole tähtis. Jeb on elus. Ainult see loeb.“

Uks avanes ja Dennis Urlacher piilus palatisse.

„Ta on ärkvel,“ ütles Sarah ja Dennis tuli aeglaselt sisse.

Sõber seisatas Sarah' kõrval, ilme murelik ja stressis. „Hea näha, et oled taas elavate killas.“

Jeb neelatas kuuldavalt, taibates, et kui Dennis poleks just sel ajal tulnud, poleks ta ellu jäänud. „Võlgnen sulle elu.“

Dennis tundis end kõigi tähelepanu all ebamugavalt ja vastamise asemel kõigest noogutas. „Tunnen kaasa...“

Jeb nägi, et Sarah puudutas Dennise käsivart ja sõber vakatas.

„Ta ei tea,“ ütles isa.

„Ei tea mida?“ küsis Jeb, kortsutades voodi kõrvale kogunenute poole kulmu.

Äkki ta teadis. Ta oleks pidanud seda kohe taipama, kui kuulis õe nuuksumist ja nägi isa pilgus piina.

Jeb hakkas karjuma. Häääl sai alguse sügavast sisimast ja rajas kõrgemale teed, kuni Jeb karjus nagu kurjast vaimust vaevatud. Ta karjus, kuni kopsudest sai õhk otsa, kuni õlad vappusid, hingamine oli pinnapealne ja ebäühtlane.

Ta teadis, mida keegi polnud julgenud talle öelda.

Esimene peatükk

Jeb ärkas enda karjumise peale.

Ta tõusis järsult voodis istuma, sundis end hämaras toas ringi vaatama, tuttavaid üksikasju hoomama. Õnnetusest oli möödas neli aastat. Neli aastat, mil aju keeldus unustamast isegi väikest üksikasja tollest saatuslikust pärastlõunast.

Jeb toetas selja vastu voodipäitsi ja ahmis õhku, kuni värisemine järele andis. Vältimatult kaasnes unenäoga valu, valu jalas. Mälestus tolle suvepäeva agooniast.

Nii nagu aju, keeldus ka keha seda unustamast. Kuni Jeb ootas, et südamepekslemine järele annaks, läbis hullusti armistunud reit valuhoog ja säärelihased kiskusid krampi. Ta krimpsutas tahtmatult nägu ja jäigastus, kuni ebamugavus möödus.

Siis hakkas Jeb naerma. Ta istus voodiäärele, võttis proteesi ja kinnitas selle jalakõndi külge. See oli naljakas: valu, mida ta tundis, lihaskramp, mida ta koges, olid jalas, mis oli nelja aasta eest amputeeritud.

Tol päeval oli ta surma ninapidi vedanud, aga surm oli saanud oma kättemaksu. Arstidel oli selle kohta isegi sõna. Nad nimetasid seda fantoomvaluks ja rahustasid Jebi, et ajapikku see möödub. See on osa tema emotsionaalsest jala kaotusega kohanemisest. Vähemasti nii arstid rääkisid, ikka ja jälle, ainult et Jeb oli ammu loobunud neid kuulamast.

Riietunud, läks Jeb kööki, lootes innukalt saada organismi veidi kofeiini ja vabaneda unenäo jääkmõjudest. Siis meenus talle, et kohv on otsas.

Polnud vaja olla geenius, taipamaks, et teda toiduga varustav Sarah oli sihilikult kohvi toomata jätnud. See oli õe mitte kõige tagasihoidlikum pingutus sundida teda linna sõitma. See ei toimunud. Jeb ei kavatsenud lasta õel endaga manipuleerida – isegi kui see tähendaks odra röstimist ja sellest keeduse tegemist.

Jeb tormas tagauksest välja ja seadis sammud küüni poole, lonkamine viha pärast tugevam. Viimati oli ta Buffalo Valleys käinud peaaegu kümne kuu eest jõulude paiku. Sarah teadis, kuidas vend end tunneb, kui inimesed teda vahivad ja tema selja taga sosistavad. Jeb teadis, millest. Ta oli kaotanud jala, mitte kuulmise või aru. Ta ei tahtnud nende haletsust ega tervitanud nende uudishimu.

Enne õnnetust polnud Jeb kuigi seltskondlik ja nüüd oli ta seda veelgi vähem. Sarah teadis ka seda. Ka oli õde teadlik, et kõigist Buffalo Valley elanikest meeldib Jebile kõige vähem poodniku naine Marta Hansen. Tüütu vanamutt kohtles teda nagu heategevusjuhtumit, haletsusvärset santi, kellele peab kaasa tundma – justkui oleks tema püha kohus pärast Jebi ema surma lämmatada mees oma kaastundega. Marta üleolevalt armulik suhtumine oli solvav ja haavas Jebi juba niigi kannatada saanud uhkust.

Jeb teadis, et ta paneb ligimesed end ebamugavalt tundma. Tema kaotus tuletas teistele talunikele meelde nende enda haavatavust. Kui Dennis ja mõned üksikud erandid välja arvata, tundsid mehed, keda Jeb oli kunagi oma sõbraks pidanud, tema juuresolekul end kohmetult ja ebakindlalt. Nüüd, kui Jeb oli põlluharimisest loobunud ja hakanud piisoneid pidama, isegi rohkem. Viimased kolm ja pool aastat oli tal olnud viiskümmend sigimisvõimelist looma. Peamiselt oli ta õppinud oma vigadest, aga arvas, et on saavutanud silmanähtavat edu.

Jebi ruun Genesis tuli karjatara juurde ja sirutas pea üle aia, tuledades peremehele meelde, et teda pole veel söödetud.

„Ma pole veel kohvi joonud,“ ütles Jeb välejalgsele hobusele, justkui saaks loom temast aru. Viimasel ajal ratsutas Jeb haruharva, aga ta hoidis hobuse seltsi pärast alles.

Ta pani ruunale süüa ja naasis kööki.

Kirudes õde ja tolle sihikindlust, tegi Jeb nimekirja, mida ta vajab – kui ta juba linna läheb, tagab ta, et saaks varudega mõnda aega läbi –, ja kiirustas pikapi poole. Näkku puhuv oktoobrituul tundus kuum. Mõne minuti pärast sõitis Jeb õuest välja ja vaatas põgusalt mõlemal pool sissesõiduteed stoiliselt mäletsemaid piisoneid. Ta kasutas rotatsioonkarjatamise süsteemi. Pärast linnaskäiku eraldab ta emad ja vasikad põhikarjast.

Piisonikasvatus. Ta oli teinud õige valiku. Piisonid on vastupidavad ja nõuavad vähem hoolt kui veised. Nõudlus piisoniliha järele kasvas ja ületas sageli pakkumise. Äri läks hästi. Praegu olid emasloomad sigijatena lihaloomadest väärtuslikumad: alles möödunud nädalal oli ta müünud ühe lehma kogunisti viie tuhande dollari eest.

Kuigi Jeb käis nüüd harva linnas, nautis ta oma üllatuseks viiekümneminutilist sõitu Buffalo Valleyses. Tavaliselt eelistas ta sihitult ringi sõita ning nautida üksindust, aastaegade vaheldumist ja teel olemise tunnet.

Kui Jeb linna piiridesse sisenes, jahmus ta Buffalo Valleys viimase kümne kuu jooksul toimunud muutustest. Nagu ikka, oli Knighti apteek peatänava kõige helgem koht. Hassie Knight oli seda pidanud nii kaua, kui Jeb mäletas, ja müüs seal maailma parimaid vanamoodsaid karastusjooke. Lapsepõlves oli Jeb seda kohta armastanud ja eriliseks pidanud, kui ema ta laupäeva pärastlõunati apteeki viis.